
La Revista

Número extraordinari

CEPA Enric Valor. Alzira

Juny 2016

Homenatge a Isidoro Belda

La Revista

Publicació del CFPA Enric Valor d'Alzira
Directors:
Isabel Andrés i Xavier Naval

Al nostre company, sempre en la memòria

Quan vaig conèixer Isidoro em va semblar una persona molt simpàtica.

La fama el precedia perquè els seus amics Manolo, Toni... parlaven meravelles d'ell, i no em va defraudar. Comentaven que era un home que valia per a tot; de fet ells, que havien compartit experiències en diferents llocs com el CEIP Lluís Vives i l'IES Luis Suñer, on l'anomenaven "MacGyver" perquè era molt manyós i ho podia solucionar quasi tot.

Quan Manolo Valls va dir que es jubilava i deixava la direcció de l'escola d'adults, Isidoro era el cap d'estudis i jo la secretària. A Manolo, primerament, ningú li va fer cas, com si ell no poguera faltar mai de l'escola i com si no anara amb nosaltres. Ningú del claustre volia ser director/a i vam fer com els xiquets (clar tants anys entre xiquets, alguna cosa s'havia d'apegar...), no volíem vore la problemàtica que havíem d'afrontar; no estic, no vull saber res... I, de sobte, no teníem director i possiblement, segons la inspectora, venia una persona de fora que, mirant el seu projecte de direcció, no tenia ni idea del que era una escola d'adults. El pànic ens va envair, quina burrera hem tingut!! En eixes circumstàncies Isidoro va ser valent i va optar per agafar la direcció del centre; decisió que tot el professorat li va agrair molt efusivament. L'alegria fou generalitzada: li vam fer *la ola* diverses vegades.

Eixe era Isidoro. Li sabia greu que la gent patira i procurava fer tot el que estava al seu abast per solucionar els problemes, encara que significara un esforç per a ell.

Era dels que estava a gust si la seua família, els amics, els companys i els alumnes també ho estaven. Una faenassa, el pobre!

Sabia fer-ho complit, com diuen en el meu poble. A mi em deia la "supersecretària". Clar, si començava per ací, com li podies negar qualsevol cosa?

Segurament devia tindre algun defecte, com totes les persones; però de segur que el tenia molt amagat perquè jo no en recorde cap. O és que la seua presència, el fet de saber estar i el carinyo que demos-

trava li tapava qualsevol xicoteta imperfecció.

Quan entre a Alzira des del meu poble m'entra un desassossec que va en augment quan passe per davant del col·legi d'Amparo cap al meu centre. Quasi sempre arribe amb una opressió en el cor o amb llàgrimes als ulls, o amb les dos coses alhora. Un perill per a la carretera, ja ho sé! Però com el trajecte és curt i me'l sé de memòria... Cap perill.

El recorde molt i en diferents situacions. Perquè estava en tot. Sembla que tinguera el do de l'ubiquïtat, ja estic ací, ja estic allà...

Un company que, indubtablement, tots tindrem durant molt de temps en la memòria.

Isabel Andrés Enguix

Al meu amic Isidoro i a la seua companya de l'ànima, Amparo

Fa unes setmanes em proposaren que fera un ressenya breu recordant la figura d'Isidoro Belda i Ferrandis com a professor i director del CP López Marco de Sollana en la seua estada a l'esmentat centre educatiu, en resum, del professional i company.

De bestreta diré que, malgrat que és una tasca emocionalment dura per mi, i la seua elaboració se me'n farà d'allò més trista i agraïda al mateix temps, no ho dubtí. No sóc persona d'escriure, ni m'agrada, per les meues limitacions i pudors davant les expressions que hauré de fer d'una persona tan important a la meua vida amb gent aliena, però ell val eixe esforç... i s'ho mereix: és el meu xicotet homenatge pòstum i permanent, per sempre!

A Sollana hi consta un fitxer que diu que el professor Isidoro Belda Ferrandis pren possessió del seu destí (hi pose "destí" pel seu sentit que va més enllà del pur contingut administratiu) amb data de setembre de 1986. Ell era un nouvingut al centre, jo havia ingressat l'any

anterior, però la nostra relació no començà fins al següent curs 87/88. En aquells dies l'estructura organitzativa de Sollana, per raons conjunturals, era dispersa (un nou edifici inaugurat a l'avinguda Constitució i les escoles del carrer del Pou amb reformes feien que part del seu aulari estiguera fora de l'ortodòxia funcional, i com deia ell: "País!"). La qüestió és que Isidoro fou desterrat als baixos cantoners de la casa parroquial amb Consuelo. Recordes Isidoro?

Després, el nostre inoblidable Miguel Vendrell ens cridà per fer una nou equip directiu. Gent nova, saba renovada i il·lusions per canviar el món (els anys, després, t'ensenyen que difícil que és canviar les coses i que la utopia i el seny han d'anar parells, i que sols l'esforç i la tenacitat poden donar els seus fruits). És molt simptomàtic que el nostre company Miguel havia pensat els càrrecs directius de forma errònia i, al conèixer-nos millor, canvia els papers: Isidoro ocupà el de cap d'estudis i jo, la secretaria. Allò fou una lectura

intel·ligent i agosarada del nostre director: El Quixot i Sancho, l'home de seny i el somiatruites utòpic, l'home tranquil i el vehement... Ningú sap com, però allò funcionà com un miracle. La nostra entesa fou instantània, adient i fructífera. Tres anys amb Miguel... Acabada aquesta primera etapa, vindrien quatre més amb Isidoro com a director del centre; Lucía Pedreño, com a cap i jo, com a secretari de nou. Aquells temps foren el germen d'un respecte mutu i d'una amistat que mai podré oblidar.

Bé, però tal vegada vostès voldrien saber qui era aquest ser humà com professional. Si haguera estat una més de tantes persones que passen per la meua vida professional i després resten com si res, com el fum d'una foguera que s'escampa i desapareix o el baf sobre els vidres que s'evapora, i no deixen empremta a la teua memòria, a la teua vida, ara no estariem recordant-lo. Però el professor i director deixa la seua empremta, el seu saber, la seua humanitat a Sollana. Tot això ho sabeu tots els que el conegüereu! Ací, a Sollana, deixa molt més que uns anys de treball. Deixa un munt de persones que sempre el portarem amb nosaltres amb afecte: la gent més gran, amb la qual congeniava, i els incondicionals de la penya, trencats per la teua perduda.

Bastants anys després d'anar-se'n de Sollana em cridava l'atenció que seus exalumnes (majors aleshores) el recordaven encara i el saludaven amb efusió quan venia a Sollana (la nostra amistat anà més enllà de l'escola i teníem un tracte que durà

a la seua memòria l'afecte després de tants anys. Eixe era Isidoro: treballador incombustible que, fins i tot els últims temps abans de caure greument malalt portà el seu càrrec de director de l'EPA d'Alzira amb eixa alegria i generositat que el caracteritzava.

La vida ens dóna sorpreses i ocasions de conèixer ser excepcionals que augmenten el valor de tot allò que fan per les seues qualitats poc comunes: la seua intel·ligència, la lleialtat amb els projectes que emprenia i l'equip que el formaven i, per damunt de tot, una generositat i humilitat amb la gent en qui treballava, companys i alumnes, fora i dintre del pur espai docent.

A tots aquells que arribeu a llegir aquestes línies, i el coneguéreu, direu que és cert el que dic i tal vegada més, molt més... Caldria dir que el nostre company, professor, amic... era... –que difícil!– podíem resumir-ho com... “era... Isidoro!”

El temps passà i la nostra amistat es féu imprescindible i única. També ens unia Sevilla (ell havia fet la mili a la ciutat del Betis, jo vaig ser mestre a Sevilla quatre anys). M'has fotut bé *amigacho!* Ara, ¿quan podrem anar junts, com quedàrem, per recórrer-la des de Triana a l'Albereda d'Hèrcules, passant per Sierpes; detenir-se a cadascun dels llocs que haguérem vist amb mirades còmplices d'aquell embuix que els dos compartíem pel seu *duende* que ens guanyà als dos per sempre? Un dia tornaré, i recorreré els carrers pels dos quan la primavera desperte... T'ho prometi!

Recordes l'avió per acabar de Navalón? Qui el farà, amic? Les nits

de les nostres famílies al llum del foc de la llar o les caminades de nit passejant cap al cementiri de Navalón amb nits quallades d'estrelles, qui les recordarà? O arreplegant rovellons amb els nostres amics i Tara *la Renegona*, qui ens marcarà on són? Ja, riu-te'n, però se'ns fa una tasca feixuga la vida sense tu!

Sí, m'havien dit un article del professional. Jo no tinc dubtes de qui eres, perquè visquérem a les dures i les madures aquells anys, frec a frec, dia a dia, la tasca de dignificar aquesta professió maltractada i mal valorada... ahir, avui i sempre. Jo sí que sé qui eres! Un mestre com n'he conegut pocs!

Ens has deixa't sols a tants (sobretot a Amparo) i ens hem quedat òrfens d'una persona irrepetible. D'un ser humà que fou, fins i tot, un model de dignitat en els pitjors moments de la teua malaltia.

No importa si aquest article no és a l'ús ni adient per a l'acte, però és la meua visió d'un ser humà que mai podré oblidar per la seua grandesa: eixa que no es mesura per

diners ni epopeies, sinó per la dignitat personal i ètica. Aquestes línies no pretenen ser correctes amb el poder o els usos i costums. Aquestes línies voldrien ser també un humil homenatge dels companys i “amics incondicionals” de Sollana, que sempre l'estimarem... i els amics de la penya Carretilla que sempre et portarem en l'ànima.

Voldria no haver escrit aquestes línies, no recordar-te com una imatge que amb els anys anirà desdibuixant-se pel peatge que tots pagarem, tard o d'hora; voldria no sentir aquesta ràbia soterrada perquè la vida no et donés l'oportunitat mínima i no tindres que fer açò ara... Tal vegada, eixe últim somriure esbossat dies abans d'acomiar-te, siga la promesa que sí que hi ha eternitats...

L'oblit és part de la vida i matèria plàstica que modula el dolor i la persistència imperativa del temps; però des d'aquí el senzill homenatge etern que et puc oferir:

Allà on sigues, no t'oblidaré, amic...!

Javier Ridaura

Eres una gran persona —digo eres porque siempre formarás parte de nuestras vidas y de nuestros recuerdos.

Nos enseñaste muchas cosas, tanto en el cole, como en lo personal, siempre dispuesto a todo, para lo bueno y lo malo.

Eras un gran profesional, un profesional como la copa de un pino; igual nos dabas recetas de cocina, como ese gran CD de canciones valencianas que siempre llevo en el coche para escucharlas y cantarlas, como las otras propias de un profesor, o hablar y razonar, no con un profesor sino con un amigo.

La vida al final te trató muy duramente, pero tú no querías darte por vencido, luchaste mucho y al final ese mal bicho ganó la partida. Te has ido pero siempre te llevaremos en la mente y, sobre todo, en el corazón.

Gracias por haber sido como eras.

Mª Dolores López

Una frase leí en la revista: “La vocación del maestro es vocación de entrega, no sólo por el conocimiento que transmite a los alumnos, sino

también de sí mismo y el amor por el conocimiento”.

Esta frase que leí, Isidoro la cumplía: amor a la escuela, estima por los alumnos. Lo demostró en los conocimientos que impartía al enseñar en clase.

Fue, además, un luchador a favor de la justicia —los que hemos tenido el privilegio de tenerlo damos fe de esto.

A mí me recuerda a Jesucristo en la Biblia. Los discípulos le llamaban “maestro”: Mateo 7-28. Algunos le decían “el Gran Maestro”, por su modo de enseñar.

De Isidoro podemos decir también: nunca te olvidaremos porque has sido un gran maestro para todos nosotros.

Mª Consuelo Gascón

Isidoro, pensar que algún tendría que escribir unas letras para ti era, hace muy poco tiempo, inimaginable. ¿Qué puedo decir? Que eras buena persona... Eso ya lo sabemos todos los que te conocimos.

Cuando empezó a trabajar en el colegio nos lo presentó Manolo Valls, quien nos enseñaba la asignatura de matemáticas, y que era amigo suyo. Uno de los grupos

con los que trabajó, fue con el de Neo 1. Desde el primer momento conectó con el grupo.

Nos daba castellano y valenciano. Era buen maestro, para nosotras. Si ese día tocaba valenciano, ya entraba en el aula hablando valenciano, si era el día de castellano, entraba en el aula hablando castellano. Siempre nos daba la clase de pie, delante de la pizarra, escribiendo, para que lo entendiéramos mejor. Si no lo comprendíamos, se volvía a explicar. En ocasiones nos decía cualquier cosa graciosa que nos hacía reír.

Le gustaba hablarnos de cocina, creo que le gustaba cocinar. Una vez nos hizo un libro de recetas que guardo con muchísimo cariño.

Uno de los momentos en los que trabajó

con gran ahínco y pasión fue cuando tuvimos que realizar el cambio del centro. Fue un momento en el que no le importó moverse realizando todas las gestiones que consideró oportunas entregándose a ello totalmente.

Una vez en el otro colegio continuó desarrollando su trabajo de maestro y director.

Siempre estaba dispuesto y se excedía en sus tareas. Si una puerta no cerraba, él arreglaba la cerradura, si una mesa estaba coja, ya estaba Isidoro arreglándola.

Quiero finalizar estas letras diciéndote que siempre estarás en nuestros recuerdos, los cuales están llenos de ese talante lleno de actividad, de alegría que tú nos transmitías, con tanto cariño.

Purín Giner

Per al meu estimat company i amic

La nostra relació tan personal com professional va nèixer en aquesta escola. Tanmateix les nostres vides jas'havien creuat diverses vegades. La primera, de molt joves quan, quasi adolescents, estudiàvem al mateix centre, i en alguna ocasió coincidíem en activitats culturals i festives.

La segona, molts anys després, ja com a professionals de l'ensenyament –casualment els dos havíem elegit dedicar-nos a aquesta activitat “perillosa”– ens trobem al centre Luis Suñer. Però en totes aquestes ocasions no passàrem d'intercanviar un somriure o una salutació cordial. Arribares a la nostra escola Enric Valor al gener del 2011, quan acabàvem d'inaugurar el centre. En aquell moment, no sabia dir ben bé per què, tal vegada la seua fama el precedia, em va alegrar aquella nova incorporació.

I ací, dia a dia, compartint treball, inquietuds, preocupacions i, és clar, moments de celebració amb alumnes i companys, vaig anar descobrint a Isidoro Belda, al mestre, al company, al director i a l'amic. Sempre trobaré a faltar aquelles converses, a vegades intranscendents, on volíem arreglar el món, i a vegades més personals, on intercanviàvem preocupacions i il·lusions. I això sí, sempre acompanyades amb un te o un café i, si calia, amb un bombonet. D'aquesta manera anà creixent una bona amistat. La nostra relació professional es va fer més estreta quan un dia de forma espontània i, davant de la demanda dels companys que fora el nostre nou director, em diu :

–Inma, si tu eres la meua cap d'estudis, jo em presente de director.

Jo, un poc espantada per la responsabilitat de la proposta, no tenia cap experiència en aquell terreny, li vaig respondre:

–Si tu eres director, jo la teua cap d'estudis.

Sabia que per davant venia molta feina i maldecaps, però treballar amb ell com a director seria una bona experiència, valdria la pena. I així ha sigut el temps que vaig estar al seu costat, molt de treball, però gratificant, aprenent i intentant seguir-lo, que no era fàcil, perquè no parava ni un minut. Cal dir que, en ocasions, de broma el renyia, però ni cas. Segur que on estiga serà un lloc verd, ple de romaní i flors de lavanda, i estarà sense parar organitzant alguna cosa, repartint somriures i bombonets.

Fins que la nostra vida es torne a creuar. Inma.

Jo també he tingut la sort de conèixer aquesta gran persona que ens ha deixat. Des d'aleshores tinc una imatge més clara de l'amabilitat, de l'amistat, de la justícia... i del bon humor. Quan estic massa seria en el treball, quan vull ser amable..., evoque els moments compartits en aquesta escola, i ja sé com fer-ho. Has deixat una petjada inesborrable en la meua vida, Isidoro!

Lucrecia Manzanares. Mestra
CFPA Enric Valor 2013-14

Record d'Isidoro

Isidoro, et vam conèixer de jovenet quan començaves a eixir amb Amparo. Amparo i tu éreu una parella model.

Ens ajuntàvem sovint i tu ja et mostraves com eres: simpàtic, amable, educat, voluntariós i servicial amb les persones que t'envoltaven.

Passats uns anys vam treballar junts i la teua actitud amb companys i companyes, la mateixa. Ajudaves a qui et necessitava, gastaves bromes, sempre somrient i per a tothom et feies de voler.

—Ai, Isidoro! Quina persona!

—Isidoro, no n'hi ha com ell! —comentàven al col·legi Lluís Vives.

Reprenguérem l'amistat a nivell familiar. La relació fou ferma i enriquidora per als amics i amigues que t'estimaves i t'estimàvem.

Vas ser una persona activa, treballadora i intel·ligent, que t'agradava fer les coses bé, resultaves exemplar per a qui et coneixia i et mostraves fort defensor del que consideraves just i implicat en el treball i les teues responsabilitats.

Et donem les gràcies per haver-te conegut i desitgem que allà on estigues et trobes bé.

Amic, a casa nostra et recordarem sempre amb un somriure.

Bernat i Fina

Isidoro

Em costarà molt decidir-me a escriure unes línies sobre el que ha estat per a mi i per a moltes persones Isidoro. Encara se'ns trenca el cor quan el recordem, quan algú parla d'ell o quan, com ara,, l'escola vol retre homenatge a la seua persona com a professor i director del centre d'adults.

Potser era la primera vegada que em passava alguna cosa semblant. El primer dia que ens vam trobar al col·legi Lluís Vives, va ser el primer curs que vaig passar, igual que ell, de fer classes a primària a fer-les en secundària. Algú ens va presentar, o potser no; segur que ell mateix es va presentar i començarem a parlar d'experiències i amics comuns, o potser passaren tres o quatre minuts, però jo vaig saber, i ell també, que la relació que havia començat seria per sempre.

Èrem els primers a trobar-nos al matí i els últims d'acomiar-nos. Dins i fora de l'escola cada vegada amb més intensitat compartíem opinions, això no vol dir que tinguérem les mateixes, compartíem el sentit de l'humor (dues pel·lícules s'han quedat gravades al pen: *El Nuevo, nuevo testamento* i *Timbuktu* per a gaudir-les qualsevol cap de setmana després d'un bon dinar). La casualitat ha fet que les dues parlen de Déu des de punts de vista molt diferents i sempre analitzat la vida des de l'absurd i la contradicció.

Era difícil, ho sé, parlar amb tu d'aquestes coses, perquè no podies parar quiet ni un segon i quan els més relaxats, escampats al sofà, ja

somiàvem escenes que remenaven l'erotisme i la gastronomia, tu encara tracalejaves entre plats i olles, donant conversa a les dones, cuidant a la gossa i pensant què soparíem... Una força de la natura fet persona... i quina persona.

Ja se'm fa un nuc a la gola i em resulta molt difícil evocar-te i contenir les llàgrimes, però un compromís és un compromís, i tots dos en sabem de comprometre'ns. L'escola era el nostre compromís, els amics, els alumnes, la família, la vida.

No sap ningú els *puros* que em pegaves perquè deixara de fumar (tu i Antonio), com m'amagaves el paquet i com réiem després. Tal vegada siga el somriure el que més recorde. Un somriure suau i assossegat, no escandalós com el meu i el de Teresa, però permanent, com dibuixat. Un somriure que no era un gest imposat, sinó una declaració de vida. Una assegurança d'alegria per als qui et voltàvem.

Amic, company, germà, camarada, col·lega, soci, compinx, encara ens recorde junts amb Toni Mestre passejaven els corredors del Sunyer amb un mapa d'Espanya antic volent fotografiar als mestres nous davant de Castilla la Nueva, si era jove o Castilla la Vieja si ho era menys. Hi havia qui s'apartava pensant que ja estàvem muntant un altre espectacle.

No vull parlar d'oblit, és impossible. Només escoltar el teu nom a una altra persona m'aborrona la pell i m'altera i accelera el pols. Sé

que no és a mi a l'únic que li passa i sé que hi ha a qui li passa molt més que a mi, Enrique, Teresa, Xaro, Javier, Rosa hem estat una constel·lació de les que s'alineen una vegada cada mil milions d'anys. Hem tingut sort de coincidir en el temps i l'espai i donem gràcies per aquesta conjunció planetària que ens ha permès viure, conviure i ser feliços molts anys.

No he mencionat en l'article els grans amors de la seua vida: Amparo, Carlos i Sergio. Tot el que va fer pel seu pare i tot el que estava fent per la seua mare. Tot el que estimava la seua germana i les seues nebodes perquè en tots ells la pèrdua està encara molt viva i el dolor és molt agut. Saben que tenen tot el suport i tota l'ajuda que necessiten i els amics els puguem proporcionar

Ara bé, no perdonarem mai la sort, el destí, la fatalitat, el fet d'haver-te perdut just quan tot podia començar de nou.

El teu fidel amic i amant,

Manolo Valls

Un dolç record

Fina Pintor

Tots els dies coneixem persones. Algunes simplement les veiem, altres parlem amb elles, i sols unes poques, molt poques, es queden amb nosaltres per sempre. No sé molt bé per quin motiu és així, però quan es dóna eixe cas ho saps, ho penses, ho sents i en poc de temps tens al costat una persona que sap escoltar, aconsellar i el més important, fer-te riure, quan, realment, tens ganes de plorar.

Ara vos contaré com vaig conèixer a Isidoro i com, en poc de temps, es va convertir en un ésser especial per mi: a les 6 de la vesprada d'un dia qualsevol de classe vaig entrar en la sala de professors a descansar el quartet d'hora que disfrutem per les vesprades. Com sempre, plena de carpetes, amb molta pressa i algunes fotocòpies per fer. Allí estava tan sols Isidoro, dret, ordenant la taula (cosa que solia fer falta). El vaig saludar:

—Hola! Sóc Fina, vols alguna cosa?

Isidoro intentà contestar-me, però, per si algú no em coneix bé, jo deixé parlar poc. No calle! Vaig continuar:

—Tinc classe ara de seguida i vull traure uns documents de l'ordinador.

Isidoro no trobava moment per a poder respondre:

—I vull prendre un te perquè estic gelada.

Alshores em vaig adonar:

—Disculpa, qui m'has dit que eres?

Per fi em va poder contestar:

—Sóc Isidoro, estic de professor ací, però ara estic de baixa.

—Ah! Molt de gust —li vaig respondre, mentre encenia l'ordinador, guardava unes carpetes, n'agafava unes altres... i encara li vaig fer dos besos de salutació—. Bé, vaig a l'ordinador a vore si em dóna temps... —cosa també habitual en mi.

Quan em vaig alçar per a anar-me'n a classe vaig veure un te damunt de la taula:

—Tu prens sucre o sacarina?

—És per a mi?

Fins i tot m'havia ficat un tovalló:

—Sí, et veig amb molta pressa i te l'he preparat jo.

—Gràcies.

Em vaig prendre el té sense poder parlar, jo que no puc callar ni un minut.

Eixe te va ser el començament d'una amistat sincera, d'estima vertadera; la d'un amic a qui li he contat moltes penes, però que, al mateix temps, m'ha fet riure una i altra vegada

fins a fer-me oblidar tot allò que m'angoixava moltes vegades. Sempre ha estat una persona molt servicial, ha estat pendent de tot i de tots. Eixes persones tan especials no se'n van mai, ho sé molt bé, es queden en la teua pell, continuen emparant-te.

Algun dia —no sé en quin lloc ni en quin moment, però sé que algun dia— Isidoro i jo ens prendrem un te, mentre ens riem de la vida... i aquesta vegada el deixaré parlar una estoneta.

Besos a l'aire, que espere que t'arriben i que siguen dolços com el teu record.

Gràcies

En els temps que corren, en moltes ocasions es perden les formes, ens costa molt utilitzar les paraules màgiques, les famoses paraules que quan estem amb xiquets i xiquetes d'infantil ens cansen de repetir, paraules com "per favor" i "gràcies". Doncs, avui vull pararme a agrair tot allò que han fet per mi.

Gràcies a totes les persones que dediquen la seua vida a tindre cura d'altres que acaben de conèixer, com ho fa un bon mestre o una bona mestra quan entra a una classe per primera vegada i ja creu que les persones que té davant són alguna cosa seua i forma part d'elles. Que ja creu des del primer dia que els deu un respecte i s'esforça a ensenyar allò que millor sap fer.

Gràcies a eixes persones que et volen i confien en tu des de primera hora, mai no jutgen si arribes a uns continguts o no, més bé al contrari, creuen que són responsables si t'esforces i no ho aconsegueixes.

Gràcies a eixes persones que donen més del que reben, i que mai

pensen que allò que han donat ho han perdut perdut.

Gràcies per desitjar que tot el món siga un poc més coherent i cabal, per lluitar per uns ideals sense pensar de manera individual sinó col·lectiva.

Gràcies per conèixer-me amb tan sols 27 anys quan jo en tenia 11, et mirava i veia un home major, com un pare. Gràcies per tornar-me a donar l'oportunitat de conèixer-te amb 52 anys, quan jo en tenia 36 i, mira per on, la vida ara em fa veure't com un xic jove, com un amic.

Per a finalitzar, torne a donar-te les gràcies a tu, home de lletres i bones paraules: sempre viuràs dins de molts i moltes de nosaltres.

Fins sempre, Isidoro.

Silvia Monrós

Un gran company

Al nostre quefer diari, en la nostra tasca docent, convivim i coneixem moltes persones, adults, joves i adolescents, amb els quals compartim l'espai i el temps. Tots en s deixen un record, una empremta, de vegades un xicotet senyal, d'altres una marca permanent. De tant en tant l'atzar fa que ens trobem persones simplement meravelloses. Persones enamorades d'allò que fan sense grandiloquència ni rebombori, però amb gran professionalitat, companys sempre disposats a treballar, a tirar una mà, animar-nos quan ens trobem una mica apagats.

D'ells aprenem que la serenitat és una ferramenta fonamental, que un gest, un somriure, una paraula amable i saber escoltar donen més autoritat que qualsevol normativa o càrrec institucional. I ens ho transmeten sense que els calga dir-ho, tan sols amb la seua presència, amb el dia da dia al seu costat.

Gràcies, Isidoro, per ser eixa persona meravellosa que trobarem al nostre camí. Sempre et tindrem amb nosaltres quan descobrim algú que posseisca qualsevol d'eixes qualitats que d'una forma tan noble tu vas encarnar.

Miquel Carrión Chisvert

Una estrella

Fuiste un hombre como otros muchos,
pero ninguno como tu.
Fuiste un amigo como otros muchos,
pero ninguno como tu.
Fuiste un profesor como otros muchos,
pero no hay ni habrá ninguno tan bueno
como tu.
Alegre, divertido, siempre con una sonrisa
en la cara y tan bonachón,
en el mundo no habrá como tu.
El poco tiempo que estuve contigo, fueron
los mejores días de mi vida.
Aprendí mucho de todos mis compañeros,
pero sobre todo, de mi tutor: Isidoro.
Ahora eres la estrella que brilla cada vez
que miramos al cielo, la última que se
marcha cuando el sol empieza aparecer...
Tu recuerdo siempre permanecerá vivo,
ya que no habrá otro hombre como tú.
Muchos recordamos los buenos mo-
mentos que a tu lado compartimos, que
reímos, lloramos, pero siempre fueron
momentos felices. Ahora, algunos te
recuerdan y solo tu familia te llora.
Estoy segura que ahora estas en el cielo,
el lugar donde te mereces estar, porque
haberte unido a una panda de gente risueña
y enloquecida pocos lo hacen.
Puede que para mucha gente solamente
seas una persona que murió sin más, otro
del montón que, cuando se va, ya nadie
se acuerda de él, pero yo no.
Tu siempre serás mi mentor, el que me
enseñó, el que me dio confianza y el mejor
tutor que tuve, y por eso, siempre te
recordaré como el ángel que sé que eres.
Gracias por todo, Isidoro!

Maria Albelda

En homenatge a Isidoro

El dia que tu vingueres
per a estar amb nosaltres
tots els capollets s'obriren
i així poder escoltar-te.

Eren tan gran les savieses
que dels teus llavis eixiren
que el clavell es tornà rosa
i les malves s'adormiren.

Visqueres sols per l'escola:
les acalorades flüen
sempre lluitant pels alumnes,
que t'admiraven i volien.

Ja no estàs amb nosaltres,
però el record és tan gran
que no passa ni un dia
que no tinga que plorar.

Per això jo des de ací
t'envie estes quatre lletres
perquè tu les agafes
igual que un ram de violetes.

Una alumna de NEO 2

ULLS DE MAR BLAVA

Alicia Sifre

Es veia tan a gust prenent el sol a la platja... però, és clar, amb doble protecció: la de la crema solar i la del para-sol. Podia passar-se hores i hores mirant la mar fins que els ulls se li tancaven i es quedava mig endormiscat. Xeraco era la seua platja, i el blau de la mar se li havia queda reflectit als ulls de tant de mirar-se-la.

Era dels primers en arribar, de bon matí plantava el seu para-sol, com una pica en Flandes, en primera línia per que ningú li fera malbé les vistes. Que a gust estava tot estomacat en la seua hamaca blava, com blau també era l'artefacte que li feia l'ombra.

Què devia passar-li pel cap durant aquestes llargues estones, devia pensar moltes coses que mai ja no sabrem. Si algun dels seus companys de l'escola l'haguera vist, no s'ho haguera pogut creure: Isidoro prenent el sol, tombat a l'hamaca sense fer res? Això és impossible! –dirien–. No pot ser! Però si ell és un coetec, no para ni per a menjar, no pot estar assentat en una cadira ni cinc minuts, ha d'estar fent alguna cosa, no pot parar quiet ni un minut.

Doncs bé, quan estava davant del mar, a primera fila, és clar, és transformava en una persona tranquil·la, relaxada, dedicada a gaudir del vent, de l'aigua i de tots els companys i coneguts que passaven passejant per la voreta de la mar.

El que havia de ser un hola i adéu, és convertia en una llarga xarradeta, on féiem repàs a totes les notícies de l'actualitat, locals, comarcals i internacionals, tant li feia. De bon matí, o bé ja s'havia llegit diferents diaris o és que tenia fonts d'informació secretes, perquè estava assabentat de tot el que passava amb pèls i senyals.

I així podia passar xarrant i xarrant una llarga estona. Moltes vegades se li amuntegava la faena, de sobte podien aparèixer més gent coneguda i d'altres que no tant, i ell disfrutava saludant i xarrant amb uns i altres.

Se'l veia feliçot i content parlant dels fills, de les nores, de la dona i del netet que venia, fins que arribava el moment que sentíem la cremor del sol damunt les nostres espatlles. I aleshores, en lloc d'acovardir-nos i deixar-ho estar, o bé Amparo o bé ell agafaven l'espri de protecció solar i ens empastifàvem de crema protectora per a continuar xarrant una miqueta més...

Aquest estiu la mar trobarà a faltar el seu esguard. I tots nosaltres també.

Alzira, 10 de maig de 2016

